

Ik zou bang moeten zijn om vermoord te worden, dacht ik, terwijl ik keek hoe mijn geliefde met wijde ogen verwijten naar me spuugde.

Maar ik voelde geen angst. Deze grote, sterke man is boos maar in essentie ongevaarlijk, wist ik. En trouwens, waar haalt hij het recht vandaan om zo op me in te hakken? Om me zo neer te halen, om alles zoveel beter te weten, om alleen maar naar mijn gebreken te kijken, om me keer op keer op keer in een rol te duwen die me niet past? Om weer zo te staan priemen met die beschuldigende schijtvinger?

Waarom stonden we eigenlijk op de overloop? Onhandige plek voor een schreeuwpartij. Weinig plaats, weinig licht, het lawaai galmde door het hele huis. Ik kan me niet meer herinneren hoe we daar terecht waren gekomen. Daar heb ik nu spijt van. Ik had de ruzie naar een andere kamer kunnen navigeren. Ik had hem kunnen kalmeren. Zelf kalm kunnen blijven. Maar mijn woede was een extase.

Aline. Vertel maar verder, zegt de psycholoog. Jullie stonden op de overloop.

Ja, zeg ik stuurs, ik vind het moeilijk om uit te leggen wat er precies is gebeurd.

Dat is logisch, zegt de psycholoog, een man opgetrokken uit begrip, een magere man met een warrige grijze baard, een voorkeur voor linnen overhemden met maakraagjes. Gegroefd gezicht, vaderlijk timbre, de neiging om tijdens het luisteren met zijn voet te schudden.

Stress vervormt je herinneringen, zegt hij.

Ik knik, maar herken dat vervormen niet. Mijn herinneringen zijn een reeks heldere vignetten, ze liggen in de juiste volgorde, ik kan op elk detail scherpstellen. In het verhaal dat ik vertel heb ik de volgorde door elkaar gehusseld, details doen vervagen, wegge-
laten, erbij gedacht. Hier in het veilige, altijd net iets te warm op-
gestookte hol van deze man vol begrip vrees ik het vervormen van
dat verhaal. Als ik maar even mijn ogen sluit en me die nacht voor
de geest haal, valt mijn zorgvuldig opgebouwde narratief in zinlo-
ze flarden uit elkaar.

Dan ben ik daar weer, op die overloop, en zie ik hoe het echt was.

Ik zie dat je het moeilijk vindt, zegt de psycholoog.

Ik zucht.

En dan, huilerig: hij wilde er niet eens meer over praten.

Maar jij, zegt de psycholoog, wil er wel over praten.

Ik kijk de man stuurs aan.

Ja, ik zit toch hier, zeg ik, en ik denk: ik betaal je genoeg, en ik
denk ook: wanneer ga je ervoor zorgen dat ik me beter ga voelen?

We doen het anders, zegt de psycholoog. We gaan helemaal te-
rug.

Het duurde lang voor ik er zwanger ging uitzien. Mijn tieten waren iets groter maar bleven alsnog onaanzienlijk, mijn buik even plat als altijd. Het kind in mij was een geheim dat ik gielichelijk deelde met mensen die dicht bij me stonden. Een nerveusmakend geheim: er moest zoveel bedacht en geregeld, het studio-tje dat we deelden zou nu echt te klein worden, de huizenprijzen in de stad waren belachelijk, wat met werk en verlof, wat met ons hele lanterfantende leven, wat met erfelijke ziektes en potentieel dodelijke voeding en een glaasje alcohol per week, wel of geen koffie, sauna was kennelijk gevaarlijk, pilates 'op eigen risico', pijnstillers een absolute afrader maar supplementen moesten dan weer wel, en zou hij het nu lastig vinden om me te neuken, zijn eikel zo dicht bij de ingang van het warme, vlezige holletje van onze vrucht? Van al het gepieker en gegoogel gingen mijn schouders vastzitten. De verlossing legde ik in de vaardig knedende handen van mijn vaste Thaise masseuse in het salon om de hoek. Een plek waar ze geen verstuivers met etherische oliën of rustgevende muziek nodig hadden om hun ambacht naar behoren uit te voeren.

De masseuse kende mijn verknoopte spieren al jaren, zonder vermoeiend geklets kon ik op de tafel gaan liggen. De bekende pijn van het kneden was nog weldadiger dan anders. Er drupten tranen uit mijn ogen.

Are you okay? vroeg de masseuse.

Yes, mompelde ik. Praten was lastig, met de kaken vastgeklemd in het ovale gat in de massagetafel.

It's just that I'm pregnant and everything is so stressful.

Ik had het nog niet eens aan mijn vader verteld, en nu deelde ik het geheim zonder nadenken met deze vrouw wier naam ik niet eens kende. Maar ze was zo bedaard en empathisch, kende mijn lichaam zo goed, stond altijd klaar om te helpen.

De masseuse trok haar handen van mijn lijf af en gilde. Een zeer weinig bedaarde gil.

This is terrible! You should not be here! I could kill the baby!

Dat kon onmogelijk waar zijn. Vast een Thais bijgeloof, dacht ik. Ik duwde mezelf omhoog, schaamde me voor mijn borsten die nu de massage was opgehouden obsceen leken in hun naaktheid. Zag dat de masseuse aan het huilen was, zonder geluid maar met verbijsterend veel traanvocht.

I'm so sorry, bleef ze herhalen.

Het eindigde ermee dat ik háár ging troosten: ik suste onzinwoordjes, wreef over haar schouder, zei dat het niet erg was, dat ze het niet had kunnen weten, ik verzon zelfs dat ik voelde dat het kindje nog leefde. Op dat moment in de zwangerschap had ik de vrucht nog nooit voelen schoppen.

Terug thuis ging ik achter de computer zitten. Nu brandden niet alleen de spieren rond mijn schouders, maar ook mijn onderrug en heupen. Volgens Google wilden masseurs vrouwen in het eerste trimester niet masseren, omdat ze geloven dat er door al het gekneet gifstoffen vrijkomen die de foetus aantasten of de zwangerschap afbreken. Geen enkel wetenschappelijk bewijs voor. Als een miskraam zo makkelijk op te wekken was, hadden we geen aborteurs nodig, dacht ik. Ik kon wel, stelden de moederschapssites me gerust, in het tweede en derde semester een zwangerschapsmassage bestellen. Een slap gedoe met zachte aanrakingen, nul verlossing. Niets was me nog gegund. Ik was een vehikel voor de vrucht geworden.

Wat is er aan de hand, Baby'tje?

Hij trof me die avond chagrijnig aan. Met rode ogen en kaken opgevlamd van woede en onmacht zat ik nog steeds achter de computer, probeerde statistieken over foetussen en risico's tot hun ware proporties terug te brengen.

Ik wilde razen, maar liet me sussen. Hij zou mijn schouders goed onder handen nemen, zei hij. Maar eerst wilde hij wat laten zien.

Kijk eens, zei hij, glunderend, wat we met ons budget kunnen krijgen in een andere stad, enfin, een stadje, maar wel aan zee. Aan zee! Stel je voor!

Hij toonde foto's van het soort huis waar ik niet eens van durfde te dromen: een trapgevel, rode baksteen, natuursteen om de raamkozijnen, een originele, rijkelijk bewerkte houten voordeur.

Nog wel wat werk aan, zei hij, maar kijk.

Ik zag het: vier slaapkamers, daarboven nog een zolder.

En een schooltje een paar straten verderop, zei hij, veelbetekend.

Terwijl hij een makelaar mailde om een afspraak te maken, gaf ik de massagesalon online een slechte recensie – anoniem.

Hoe noem je jezelf, een vehikel voor de vrucht? vraagt de psycholoog. Heftig.

Vind je er wat van? vraag ik, in mijn wiek geschoten.

Ergens iets van vinden, dat is niet mijn werk. Hoe voelde dat, een vehikel zijn?

Dat kan jij toch nooit begrijpen, als man, zeg ik, mijn kin iets naar voren, voorzichtig uitdagend.

De psycholoog bijt niet, hij heeft dit verwijt vast vaker gehoord.

Dat klopt. Maar je kan proberen om het me zo goed mogelijk uit te leggen.

Ik ben wantrouwig. Zoveel mild begrip moet wel een professionele pose zijn.

Lusteloos lag ik op de bank naar buiten te staren, door onze nieuwe, te dure, bamboehouten lamellen. Zicht op het langzaam afbladderende huis aan de overkant. Rottende kozijnen, vaalgele gordijnen met onbestemde grijze vlekken, af en toe een schim achter het raam. Peuken in de immer volle asbak op de vensterbank. We konden verbouwen tot we blut waren, maar dat uitzicht verdomde het te veranderen.

Ik probeerde de schelle geluiden van Gloria's educatief verantwoorde tekenfilmpje voor peuters te negeren en wat te werken, laptop op schoot. Hij zat naast me. Met een groezelig lapje poetste hij zijn kleine, oude zakmes, een dierbaar erfstuk. Een knipmes met een ivoeren lemmet. Had zijn grootvader als kind van een Britse soldaat gekregen, op de dag van de bevrijding. Of dat vertellen ze elkaar tenminste in zijn familie – ik vond het een verdacht generiek ding, eender wie had het in de jaren veertig in een messenwinkel kunnen kopen.

Zeg, pas je op met dat vieze lapje? vroeg ik. Hij zweeg, bleef poetsen. Toch ook aandoenlijk, zoveel affectie voor zo'n onbeduidend voorwerp.

Wat is er? vroeg ik.

Gloortje is wel vaak ziek... Hij keek me veelbetekenend aan.

Zijn niet alle peuters dat?

Af en toe, ja... Maar dit?

Gloria lag inderdaad al voor de derde keer in evenveel weken in haar box, een bleek, slap hoopje ellende. Zachtjes rochelend, deze keer, met vuurrode wangen en dito lippen. Te moe om haar speelgoed aandacht te schenken. Ik wilde haar aaien, een kusje geven,

maar ze duwde me telkens vermoeid opzij. Van haar vader aanvaardde ze elke knuffel.

Je vindt dat ik niet had mogen stoppen met de borstvoeding, zei ik.

Dat zeg ik helemaal niet.

Verontwaardigd is hij nu.

Ik had daar trouwens helemaal niets over te zeggen. *Your body, your choice*. Ik zei alleen: het is bewezen, dat het goed is. Heel goed. Voor de opbouw van het immuunsysteem.

Dat wist ik, dat hadden we samen uitgezocht toen ik nog zwanger was en blaakte van hoop. Wat wonderlijk, zeiden we toen meermaals, wat zit de mens toch goed in elkaar. Moedermelk is immers niet zomaar voeding, maar een manier om de darmen van weerloze jongen te vullen met prebiotica, om zo het microbioom van mond en spijsvertering van de baby te laten floreren. Moeder en kind zijn zo fijn op elkaar afgesteld dat tepel en speeksel op moleculair niveau met elkaar communiceren: als de baby ziek is, krijgt zij aangepaste melk. En ondertussen ontwikkelen moeder en kind ook nog eens een bijzondere band. Ik was al op voorhand trots op mijn lijf: dat het zoiets ingewikkelds voor elkaar kreeg, het mocht een wonder heten.

Na de geboorte voltrok het wonder zich feilloos. De gynaecoloog noemde mijn borsten 'heel erg klierig'. Fonteinenvan overvloed waren het, Gloria hoefde maar te pruttelen of ze gingen al lekken, de zuigeling hapte aan alsof ze nooit iets anders had gedaan, er stroomde altijd precies genoeg melk, de vroedvrouw was verbaasd over de voorspoedige groei. Ging het bij iedereen maar zo makkelijk, verzuchtte ze.

Een droom, zeiden mijn vriendinnen die op kraamvisite kwamen. (Mannen zeiden nooit iets, keken besmuikt weg zodra ik de tiet uit die vreselijke voedingsbeha bevrijdde. Behalve hij. Tijdens het voeden zag ik hem vaak naar de verstrengeling moeder-baby

kijken, overduidelijk trots, misschien ook een tikje jaloers. Zo keek hij nooit naar mij als er géén zuigeling aan mijn tiet hing.)

Ik kon er niet tegen.

Ik haatte het.

Dat ritmische, smakkende gezuig, het hield maar aan, urenlang was ik aan mijn kind gekluisterd. Wanneer ik tussen het voeden door eindelijk kon gaan zitten, een boek lezen, of zelfs maar snel even douchen, gingen mijn borsten prompt lekken. Pesterig herinnerden de klieren me aan mijn ware aard: moederdier. Dan maar niet lezen, dan maar weer een was draaien.

Het ergste: terwijl Gloria zo gelukkig lag te smakken, kon ik niet wegstaren van haar fontanel. Stel dat daar per ongeluk iets op viel, erger nog, stel dat ik in een vlaag van verstandsverbijstering uithaalde met een nagel, dan lagen die kleine hersentjes bloot. Zo veel weerloosheid, het was onverdraaglijk. En voor een mutsje was het veel te warm.

Ook onverdraaglijk: hij met z'n vals begrip, toen ik 's nachts huilend op de koude badkamertegels zat te kolven. Nog een wonder was zich aan het voltrekken, een droom: een baby van twee maanden die zeven uur na elkaar sliep. Maar mijn tietten hadden de boodschap gemist.

Ik wil niet meer, huilde ik toen op de badkamervloer.

Dat snap ik, zei hij, maar stil, Gloria slaapt. En weet je 't zeker? Het gaat zo goed. Het is zo gezond. Denk er morgen nog maar eens rustig over na. Je bent moe. Je bent emotioneel. Kom.

Ik kon denken wat ik wilde, maar ik kon niet meer. Kocht de duurste, meest ecologische poedermelk op de markt. Geitenmelk. Stonk naar stal, naar talg. Handenwringend keek ik toe hoe hij het

eerste flesje opwarmde. Gloria smakte en zoog alsof de moederlijke tepels nooit bestaan hadden.

Opgelucht? vroeg hij, trots keek hij naar de baby in zijn armen, hij straalde.

Ik glimlachte. Verraders.

Toen was het schreeuwen begonnen.